

VYRAS, NEGALINTIS NUMIRTI, MAŽAI KO BIJO. NEMIRTINGASIS, beveik visą savo gyvenimą buvęs kareivių, be baimės stojantis į mūšį, neatsisakė ir kovoti su deive. Šis karys, nors ir vienišius, gerai suprato, kas yra pareiga ir ištikimybė besikaunantiems tavo pusėje.

Šiam vyrui, kariui, vienišiuoju teko matyti, kaip juodoji magija sunaikina jaunėlį brolių. Jo paties gyvenimą juodoji magija apvertė aukštyn kojomis. Šiam vyrui jau ne kartą teko kautis su mirtinai pavojinga tamsos deive, tad jis gerai žinojo, kuo skiriasi tamsa nuo šviesos.

Dabar jis drauge su savo bendražygiais, vis dar kruvinais nuo paskutinės kovos, kėlėsi erdve į kitą salą, ir nemirtingajam visai nebuvo baisu, nors kur kas mieliau būtų rinkęsis bet kurį kitą keliavimo būdą.

Kaukiant vėjui ir blykčiojant šviesoms, jis su savo penkiais bičiuliais skriejo tokiu greičiu, kad net sunku buvo kvėpuoti (nors jausti didelį greitį visai malonu). Drauge su juo lėkė burtininkas, turintis daugiau magiškų galių, nei Doiliui teko matyti per visus savo nugyventus šimtmečius. Moteris aiškiaregė, kuri it klėjai laikė

sulipinusi jų komandą. Žavinga, drąsi ir nepaprastai geros širdies undinė — tikras džiaugsmas vyrų akims. Keliautojas laiku ir erdve, ištikimas ir narsus, taip pat ir geras šaulys. Ir dar viena moteris, kuri šiuo metu buvo vilkė, o vilke ji pavirto, nes pilnatis patekėjo kaip tik tada, kai po mūšio jie nešė kudašių iš gražiojo Kaprio.

Vilkė staugė — kitaip to nepavadinsi — ir tame jos stūgavime nebuvo girdėti jokios baimės, tik ryžtas nepasiduoti, kuris kaitino kraują ir pačiam Doiliui.

Jeigu jau žmogus kankinasi komandoje, savo likimą tenka patikėti kitiems, jis gali ištverti kur kas daugiau nei tiek, kiek jiems visiems jau teko iškęsti.

Doilis užuodė Airijos kvapą, tą drėgną orą ir sodrią žalumą, ir džiaugsmo jo širdyje nebeliko. Likimas, suktas ir abejingas, parvedė atgal, kur kadaise buvo sudaužyta ir jo širdis, ir jo gyvenimas.

Nors visi žinojo, kas jų laukia nusileidžiant, ir ruošėsi tam, tačiau trenkėsi ant žemės it akmenys.

Vyras, kuris negalėjo mirti, taip pat pajuto tą visokeriopai nemalonų jausmą, kai visu kūnu plojiesi taip stipriai, jog kaulai sutarška ir kurį laiką net neįstengi kvėpuoti.

— Po galais, Sojeri.

— Atsiprašau, — Sojerio balsas, pasigirdęs kažkur iš kairės, labiau priminė švokštimą. — Kartais būna sunku suvaldyti nusileidimą. Visi sveiki? Anika?

— Aš sveika gyva. Bet tu, — Anikos balsas nuskambėjo it graži melodija. — Tu sužeistas. Visiškai nusilpęs.

— Nieko baisaus. Juk tu irgi kruvina.

Anikos veide nušvito plati šypsena.

— Nieko baisaus.

— Ei, kitą kartą gal pasiimkime parašiučius, — suaimanavo Saša.

— Gerai, o dabar eikš į mano glėbį.

Kai vaizdas akyse pasidarė aiškesnis, Doilis pamatė, kaip Bran-
nas prie savęs prisitraukia Sašą.

— Tu sužeista?

— Ne, ne, — Saša papurtė galvą. — Tik keli nedideli įbrėžimai
ir sumušimai. Ir dar šitas baisus nusileidimas kaip reikiant pritren-
kė. Nors, aišku, tikriausiai pats laikas būtų prie to priprasti. Raile?
Kur Railė?

Doilis apsvirtė, atsiklaupė ant kelių, o kai pabandė atsistoti, jo
ranka paniro į kailį. Kailio savininkė suuzrgė.

— Ji čia, — vyriškis pažvelgė į tą pusę, kur gulėjo vilkė, ir pa-
matė dvi blizgančias gelsvai rudas akis. Mokslų daktarė Railė Gvin,
garsi archeologė ir... likanė.

— Jau tik nesumąstyk man kąsti, — burbtelėjo Doilis. — Railei
viskas gerai! Kaip ji ir sakė, būnant vilke, jos žaizdos greitai gyja.

Doilis atsistojo, apsižvalgė ir suprato: kad ir kokį stiprų smūgį
jiems teko patirti nusileidžiant, Sojeris nepamiršo pasirūpinti daik-
tais. Dėžės su ginklais, asmeniniai daiktai, dėžutės su knygomis,
žemėlapiais ir kitais svarbiais misijos atributais pūpsojo ant vėsios,
drėgnos žolės gana tvarkinga krūva už kelių pėdų nuo jų.

Ir kas Doiliui buvo asmeniškai itin svarbu — jo motociklas
tvarkingai stovėjo nė kiek neapgadintas.

Patenkintas vyriškis ištiesė ranką Sojeriui, norėdamas padėti
jam atsistoti.

— Iš esmės ne taip ir blogai.

— Aha, — Sojeris persibraukė pirštais per vėjo sutaršytus ir
saulės išblukintus plaukus. Pamatęs, kad Anika jau mankština ant
pievos, nusišypsojo. — Panašu, kad kažkam visiškai patiko persikė-
limas.

— Viskas pavyko puikiai, — Bran-
nas uždėjo ranką Sojeriui ant
peties. — Juk ne taip lengva vos per kelias minutes perkelti šešis
žmones su visa manta per jūras marias į kitą žemės kampelį.

— Tikras galvos skausmas.

— Nieko keista.

Branas pakėlė Sojerio ranką — tą, kuria jis buvo sugriebęs besidraikančius Nerezos plaukus, kol nešė ją į nebūtį.

— Pagydysime šitą, ir visa kita, ką tik reikia. Vedu Sašą vidun. Ji visa dreba.

— Man viskas gerai, — pasakė Saša, bet liko sėdėti ant žemės. — Aš tik truputį apsvaigusi. Prašau, nereikia, — Saša kreipėsi į Railę ir keliais pasislinko arčiau jos. — Dar nebėk. Iš pradžių susivokime, kur esame. Railė nori bėgti palakstyti, — kitiems paaiškino Saša.

— Tegul bėga, viskas jai bus gerai. Mums čia tikrai negresia joks pavojus. — Branas padėjo Sašai atsistoti. — Šis miškas priklauso man, — pasakė jis Railei, — o dabar ir tau.

Vilkė apsigrėžė, nušuoliavo miško link ir pradingo tarp storų medžių.

— Railė gali pasiklysti, — nerimavo Saša.

— Ji juk vilkė, — atsakė Doilis. — Geriau už mus visus žino, kur eiti. Transformacija įvyko prieš pat persikėlimą, tad nieko keisto, kad jai reikia laiko pabūti vienai. Nesijaudink, būdama ir vilke, ir moterimi Railė gali savimi pasirūpinti.

Doilis nusisuko nuo miško, kuriame jis lakstė vaikystėje, kuriame medžiodavo ir kur ieškodavo ramybės bei vieatvės. Kadaisė šios žemės priklausė jam, čia buvo jo namai, o dabar viskas Brano.

Tikrai, likimas suktas ir abejingas.

Žiūrėdamas į namą, kurį Branas buvo pasistatęs Klere ant vandenyno kranto, Doilis prisiminė namus, kuriuose gyveno ne viena jo šeimos karta.

Ir viso to jau nebėra, pagalvojo, ir jau ne vieną šimtmetį. Nėra nei namo, nei šeimos — viską negailestingas laikas pavertė dulėmis.

Senujų trobesių vietoje dabar stūksojo didingas dvaras, kuris, galvojo Doilis, puikiai tiko raganiui Branui Kiljanui.

Puikus dvaras, mąstė Doilis, įmantrūs architektūriniai sprendimai, kokių galima tikėtis iš burtininko. Akmeninės sienos per tris aukštus — kai kurie akmenys galėjo būti panaudoti iš anksčiau čia stovėjusio namo. Kampuose du apvalūs bokštai, o tarp bokštų ant stogo — terasa, iš kurios turėtų atsiverti beprotiškai gražūs vaizdai į pakrantės uolas, vandenyną ir aplink besidriekiančias lygumas.

Didingam dvarui teikė minkštumo — Doilis nusprendė, kad šis žodis tiktų labiausiai — aplink augantis pasakiškai gražus sodas su vešliais žydinčiais augalais, kurių skleidžiamų nepaprastai malonių kvapų mišinius ant savo sparnų nešiojo vėjas.

Doilis kurį laiką stovėjo ir mėgavosi tuo nuostabiu vaizdu priešais, prisiminė motiną ir kaip ji mylėjo šią žemę ir kadaise čia stovėjusius namus.

Galiausiai visas mintis nustūmė šalin.

— Puikus namas, — pagyrė jis.

— Taip, puiki vieta. Kaip jau sakiau Railei — viskas čia tiek pat tavo, kaip ir mano. Na, bent jau aš norėčiau, kad taip būtų, — pridūrė Branas, kai bičiulis papurtė galvą.

— Doili, pats likimas mums lėmė susitikti, — tęsė Branas, o vėjas taršė juodus kaip naktis plaukus aplink jo kampuotą veidą. — Mums buvo lemta susitikti dėl bendro tikslo. Drauge kovėmės, drauge kentėjome, ir nėra jokios abejonės, kad tai dar ne pabaiga. O dabar stovime čia, kur tu, Doili, esi gimęs ir kur man prieš kiekį laiko kilo noras pasistatyti namą. Turbūt taip viskas susiklostė neatsitiktinai.

Anika guodžiamai perbraukė pirštais Doiliui per ranką. Jos ilgi juodi plaukai keliaujant gundomai susišiausė, o ant nepaprastai dailaus veido matėsi mėlynės.

— Kaip čia gražu. Užuođiu vandenyną. Girdžiu jį.

— Jis ten, apačioje, — Branai jai nusišypsojo. — Įtariu, tave Sojeris nesunkiai ten nugabens. Iš ryto vaizdas bus geresnis. O dabar verčiau neškime savo daiktus vidun ir įsikurkime.

— Mielai, — Sojeris pasilenkė ir paėmė kelias dėzes. — Ir, Dieve, kaip noriu valgyti.

— Aš paruošiu ką nors! — Anika apkabino Sojerį, karštai pabučiavo ir pasiėmė nuo žemės savo krepšį. — O maisto produktų, Branai, čia bus? Ką nors pagaminčiau, kol gydysi žaizdas.

— Jau pasirūpinau, kad virtuvėje nieko netrūktų, — Branai spragtelėjo pirštais į dideles arkines dvivėres duris. — Namai atrakinti.

— Svarbiausia, kad netrūktų alaus, — Doilis paėmė dvi dėzes ginklų — tai, kas jam buvo svarbiausia — ir nuėjo paskui Aniką ir Sojerį į namą.

— Doiliui skaudu čia grįžti, — Saša tyliai pasakė Branui. — Jaučiu, kaip jį slegia prisiminimai apie tai, ko neteko.

— Man tikrai dėl to labai gaila. Bet mes visi suprantame, kad dėl rimtos priežasties turėjome čia atvykti. Likimas atvedė mus surasti paskutinę žvaigždę ir užbaigti misiją.

— Viskas turi savo kainą. — Saša atsiduso, prisiglaudė prie Brano, užmerkė savo mėlynas it giedros vasaros dienos dangus akis, kurios vis dar atrodė viskam abejingos po neseniai patirtos sunkios kovos ir greito persikėlimo iš vieno pasaulio krašto į kitą. — Bet Anika teisi, namas labai gražus. Jis pribloškiamai gražus, Branai. Norėsiu jį piešti ir piešti.

— Turėsi pakankamai laiko, — Branai atgręžė Sašą į save. — Jau sakiau, kad šie namai Doilio ir Railės tiek pat, kiek mano. Jie taip pat ir Anikos, ir Sojerio. Bet, *faidh**, šie namai taip pat ir tavo,

* *Faidh* (*airių k.*) — pranašas, išminčius, aiškiaregys.

nes mano širdis priklauso tau. Ar gyvensi čia su manimi bent jau kurią nors dalį mūsų bendro gyvenimo?

— Gyvensiu su tavimi čia, gyvenčiau su tavimi bet kur. Bet pirmiausia noriu pamatyti, ar šis namas toks pats nuostabus viduje, kaip ir išorėje.

— Dabar, kai ir tu čia, jaučiuosi sugrįžęs į tikrus namus, — Branas mostelėjo ranka, kad nustebintų ją — visuose namo languose nušvito šviesos, lemputės ėmė šviesti ir prie sodo takelių.

— Tu nepaliauji manęs stebinti, Branai, — Saša giliai atsiduso ir paėmė dėžę, kurioje buvo beveik visi jos piešimo ir tapybos reikmenys — tai, kas jai svarbiausia.

Branas su Saša, įėję į namą, pateko į erdvų prieškambarį su aukštomis lubomis ir plačiomis blizgančiomis lentomis išklotomis grindimis. Ant didžiulio stalo, kuriam kojas atstojo susirangę drakonai, buvo sudėti krištolo rutuliai, šalia jų puikavosi baltų rožių primerkta aukšta vaza.

Iš prieškambario buvo galima matyti svetainėje stovėjo sodrių spalvų sofas ir masyvūs stalai, blizgėjo krištoliniai sietynai. Branas dar kartą mostelėjo ranka, ir židinyje ėmė šokinėti raudonai geltoni ugnies liežuviai. Židinyje buvo toks didelis, kad stambusis Doilis laisvai jame būtų tilpęs visu ūgiu, net ištiesęs į šonus rankas.

Kai Branas įėjo į svetainę, Doilis pakėlė antakį ir pasveikino bičiulį, kilstelėdamas rankoje laikomą alaus butelį.

— Matau, patinka prabanga, brolau.

— Panašu, kad taip.

— Būtų gerai, kad pasirūpintum Sojeriu. Jam tikrai labai skauda galvą. Be to, jis keliose vietose baisiai nudegęs. Anika taip pat sužeista labiau nei prisipažįsta, — pasakė Doilis.

— Tu, Branai, pasirūpink Sojeriu ir Anika, aš padėsiu Doiliui sunešti daiktus, — pasisiūlė Saša.

— Sojeris su Anika virtuvėje, — Doilis pažiūrėjo į Sašą. — Aš

vienas galiu sunešti likusius daiktus. Tu juk ir pati neišvengei rimtų sužalojimų, blondine.

— Nieko rimto. Man viskas gerai, — Saša patikino Braną. — Galva jau nebesvaigsta, o kitos žaizdos gali ir palaukti. Mielai išgerčiau stiklą vyno, jei tik turi.

— Turiu, žinoma. Tik leisk iš pradžių pasirūpinti Sojeriu, o po to sutvarkysime kitus reikalus.

Saša vėl išėjo į kiemą su Doiliu, paėmė dar kelis krepšius su daiktais ir liūdnai pažvelgė į mišką.

— Railė sugrįš, kai tik išsilakstys, — Doilis gurkštelėjo alaus. — Bet tau, žinoma, būtų ramiau, jei visos tavo vištelės jau būtų vištidėje.

Saša gūžtelėjo pečiais.

— Būtų ramiau. Visa diena tokia...

— Tavo akys turėtų spindėti džiaugsmu, o ne liūdėti, juk suradome antrą žvaigždę.

— Vos prieš metus ignoravau savo prigimtį. Nepažinojau nė vieno iš jūsų, nieko nežinojau apie deives — nei tamsos, nei šviesos. Nieko niekada nebuvau nuskriaudusi, tuo labiau...

— Tie padarai, su kuriais šiandien koveisi ir kuriuos teko galabyti, tai ne šiaip kažkas. Tai padarai, kuriuos Nereza sukūrė specialiai naikinti viskam.

— Bet šįkart mes žudėme ir žmones, Doili. Žmones.

— Samdinius, kuriems Malmonas mokėjo už tai, kad su mumis susidorotų arba dar ką blogiau padarytų. Negi jau pamiršai, kaip jie elgėsi su Sojeriu ir Anika toje oloje?

— Ne, — Saša apglėbė save rankomis, pajutusi kandantį šaltuką. — Niekada to nepamiršiu. Ir niekada nesuprasiu, kaip žmonės už pinigus gali kankinti ir žudyti. Kodėl žudo ir miršta dėl pinigų. Bet ji, Nereza, visa tai gerai supranta, ji žino, ką reiškia ko nors taip stipriai trokšti, pažįsta tą smaigiantį norą būti visagale.

Suprantu, prieš ką mes kovojame, o Malmonas dėl to viską prarado. Nereza užgrobė jo sielą, žmogiškumą, ir dabar jis tik daiktas. Dar vienas Nerezos padaras. Ji mielai taip pat pasielgtų su mumis visais.

— Bet ji to nepadarys. Žino, kad vis tiek nieko iš mūsų negautų. Šiandien mes ją stipriai sutalžėme — liko žaizdota ir aptekusi krauju. Aš pats vienas ieškojau Likimo žvaigždžių, medžiojau Nerezą daugiau metų, nei gali įsivaizduoti. Tarsi vis priartėdavau prie savo tikslo arba bent jau taip manydavau, bet, pasirodo, „priartėti“ iš tiesų dar nieko nereiškia, — Doilis nurijo dar vieną didelį gurkšnį alaus. — Man nepatinka kaltinti likimo ar lemties, arba tuo teisintis, bet yra faktas, kad pats likimas lėmė mums visiems susitikti. Mums lemta surasti Likimo žvaigždes ir pribaugti Nerezą. O tu, Saša, esi gerokai jautresnė nei kiti. Tai tavo dovana ir tavo prakeiksmas — matyti ir jausti daugiau. Ir jei ne ši tavo dovana, dabar mūsų čia nebūtų. O dar šaudai iš arbaletu taip, tarsi būtum gimusi vienoje rankoje laikydama lanką, kitoje strėlę.

— Ir kas būtų galėjęs pagalvoti? — atsiduso Saša, graži moteris šviesiais, saulės išblukintais plaukais ir skaisčiai mėlynomis akimis. Moteris, kuri per pastarąsias savaites sugebėjo gerokai sutvirtinti savo raumenis ir fiziškai sustiprėti. — Žinai, jaučiu ir tavo širdies skausmą. Atleisk.

— Susitvarkysiu su juo.

— Žinau, kad tau buvo lemta grįžti čia, vėl vaikščioti šia žeme, žiūrėti į šį vandenyną. Ir ne tik dėl Likimo žvaigždžių, ne tik dėl to, kad kautumeisi su Nereza. Galbūt... nors ir nesu dėl to tikra... dėl to, kad atrastum sielos ramybę.

Doilis nebenorėjo apie tai kalbėti.

— Manęs su šia vieta jau seniai niekas nesieja.

— Bet vis tiek, — tyliai pasakė Saša. — Tau sugrįžti čia buvo nelengva, o dar sunkiau — Railei.

— Mums ką tik teko kautis su pačia deive ir jos atsidavusiais pakalikais, tad nė vienam iš mūsų tas persikėlimas nebuvo tarsi pasivažinėjimas karuselėmis. Gerai jau, — nusileido jis pažiūrėjęs į liūdnai stovinčią Sašą, — Railei buvo sunkiausia.

Doilis įsikišo tuščią alaus butelį į savo seno odinio švarko kišenę ir paėmė dar porą lagaminų.

— Ji išsilakstys ir iki ryto tikrai sugriš. Čiupk, ką gali, o aš grįžęs paimsiu likusius daiktus. Juk abu suprantame, kad dabar tavo pagalbos reikia Branui, kuris gydo Sojerio ir Anikos žaizdas.

Saša dėl to nesiginčijo. Doilis pastebėjo, kad ji eidama truputį šlubuoja. Padėjęs prieškambaryje lagaminus, pakėlė Sašą ant rankų.

— Ei!

— Verčiau nesiginčyk. Kaip tau šis namas? Vietos užteks?

Jie praėjo kelis kambarius, į kuriuos vedė didelės arkos. Visur vyravo sodrios, ryškios spalvos, židiniuose šokinėjo ugnis, blizgėjo prabangūs sietynai ir švytėjo medinės apdailos detalės.

— Namas nuostabus. Jis milžiniškas.

— Sakyčiau, judviem reikės labai pasistengti, kad užpildytumėte jį vaikučiais.

— Aš...

— Priverčiau susimąstyti?

Saša dar nebuvo spėjusi atsipeikėti po paskutinio Doilio komentaro, kai jis ją įnešė į virtuvę. Čia Sojeris, kuris jau atrodė gero-kai mažiau išblyškęs, sėdėjo ant taburetės prie ilgos pilkai melsvos spintelės, o Branas gydė jo rankų nudegimus.

Anika, kuri, nepaisant įpjovimų ir mėlynių, kaip visada atrodė nuostabiai, su dideliu atsidėjimu kepė vištieną neįtikimai didelėje keptuvėje, ant profesionaliems virėjams skirtos šešių degiklių viryklės.

— Gerai, o dabar, Anika, reikės...

Sojerio žodžiai nutrūko, jis sušnypštė, kai Branas palietė dar vieną skaudžią vietą.

— Kai išimsiu vištieną, sudėsiu daržoves. Aš viską galiu pati, — pareiškė Anika. — Tegul Branas dirba savo darbą.

— Aš padėsiu Anikai, — Saša bakstelėjo Doiliui į petį. — Nuleisk mane.

Išgirdęs jos balsą, Branas iškart atsisuko ir priėjo prie Sašos.

— Kas yra? Kur ji sužeista?

— Aš ne...

— Ji šlubuoja. Dešine koja.

— Tai tik...

— Sodink ją čia, prie Sojerio.

— Tik truputį skauda. Pabaik gydyti Sojerio žaizdas, aš tuo tarpu padėsiu Anikai ir...

— Aš galiu pati! — akivaizdžiai susierzinusi, Anika tėškė vištienos gabalą ant lėkštės. — Man patinka mokytis. Taip aš mokausi. Apkepinau vištieną aliejuje su česnakais ir žolelėmis. Dabar dėsiu į keptuvę daržoves. Ir paruošiu ryžius.

— Baik nervinti undinę, — pasakė Doilis, sodindamas Sašą ant taburetės. — Skaniai kvepia, gražuole.

— Ačiū. Saša, tu verčiau pagydyk Brano žaizdas, kol jis gydys tavo ir Sojerio. O po to Branas sugydys manąsias. Ir tada pavalgysime, nes Sojeriui reikia pasistiprinti. Jis sužeistas ir nusilpęs nuo...

Jos akys tarsi du žali ežerėliai ėmė blizgėti nuo ašarų, ir Anika paskubomis nusisuko į viryklę.

— Anika, neverk. Man viskas gerai, — pabandė paguosti ją Sojeris.

Kai ji tik papurtė galvą, Sojeris pamėgino atsistoti, bet Doilis stumtelėjo jį atgal ant taburetės.

— Palik tai man.

Doilis nuėjo kilimu užtiestomis medinėmis grindimis pas Aniką ir timptelėjo jai už susivėlusios plaukų sruogos.

Ji atsisuko ir puolė Doiliui į glėbį.

— Aš tikėjau. Tikėjau, bet taip bijojau, kad Nereza jo nebesugrąžins.

— Tačiau viskas baigėsi gerai. Taikloji Akis gudresnis už Nerezą. Sojeris smagiai pavėžino piktąją deivę, ir dabar mes visi čia.

— O aš jaučiu tokią meilę, — Anika atsiduso, padėjo galvą Doiliui ant krūtinės ir pažvelgė Sojeriui į akis. — Jaučiu tokią meilę.

— Prireiks laiko, kol Sojerio žaizdos sugis, — perspėjo Bran-
nas. — Ir dar maisto bei miego.

— Ir alaus, — pridūrė Sojeris.

— Savaimė suprantama. O dabar tavo eilė, — Bran-
nas atsisuko į Sašą.

— O kur mano vyno taurė?

— Aš tuoj, — Doilis pabučiavo Anikai į kaktą ir atgręžė ją atgal
į viryklę. — Kepk toliau.

— Gerai. Bus labai skanu.

Kol Doilis pylė Sašai vyną, Bran-
nas paraitojo jos kelnių klešnę. Iš jo lūpų išsprūdo serija keiksmažodžių, kai pamatė Nerezos pada-
ro nagu giliai perrėžtą Sašos blauzdą.

— Sakai, tik įdrėskimai ir mėlynės?

— Pati nesuvokiau, kad taip rimta, jei sąžiningai, — Saša pa-
ėmė iš Doilio taurę vyno ir gurkštelėjo. — O dabar, kai pamačiau,
skauda kur kas labiau.

Branas į Sašos taurę įvarvino kelis lašus iš buteliuko, kurį paė-
mė iš savo medicinos reikmenų dėžutės.

— Gerk iš lėto, ramiai kvėpuok, — paliepė Bran-
nas. — Kol išva-
lysiu žaizdas, skaudės.

Saša ėmė iš lėto gurkšnoti vyną, ramiai kvėpuoti, bet pajutusi

baisų skausmą — atrodė, kad visas spiečius vapsvų būtų jai įgėlęs — ji sugriebė Doiliui už rankos.

— Atsiprašau, *a ghra**. Labai atsiprašau. Pakentėk dar truputį. Panašu, kad spėjo įsimesti infekcija.

— Jai viskas gerai. Viskas tau gerai, — pasakė Doilis, žiūrėdamas Sašai į akis, o Sojeris ėmė glostyti jai nugarą. — Bet tu tik pažiūrėk, kokią virtuvę turėsi, blondine. Žmogus, mokantis ruošti maistą kaip tu, turėtų šokinėti iš džiaugsmo.

— Taip. Virtuvė man labai patinka — o Dieve, Dieve — man patinka šios spintelės. Ir ne tik, kad jų tiek daug, bet labiausiai tos stiklo duralės. Ir tie langai. Tikriausiai nepaprastai gražu dieną, kai pro juos sklinda šviesa.

— Jai reikia daugiau išgerti, — sugriežęs dantimis, pasakė Bran-
nas. — Sojeri.

— Gerk iki dugno, — Sojeris pakėlė vyno taurę Sašai prie lūpų. — Surengsime geriausio virėjo konkursą — tu, aš... ir Anika, — pridūrė jis.

— Iššūkis priimtas. — Saša giliai, trūkčiojamai iškvėpė. — Ačiū tau, Dieve, — ištarė ji, kai Bran-
nas užtepė ant žaizdos vėsaus gydomojo balzamo.

— Puikiai laikeisi, — Doilis patapšnojo Sašai per petį ir nuėjo pasiimti sau alaus.

— O dabar tavo eilė, — Saša pasakė Branui.

— Atsivėpk nors minutę... leisk ir man pailsėti, — Bran-
nas atsisėdo šalia jos. — Paskui baigsime tvarkyti vienas kitam žaizdas. O kai baigsime, eisime valgyti, ir tada, kaip suprantu, Sojeris mums turės ką papasakoti.

— Patikėkite, tikrai turėsiu, — Sojeris kilstelėjo alaus butelį į Brano pusę.

* *A ghra* (*airių k.*) — mano meile.

Virtuvėje stovėjo ilgas stalas, apsuptas suolais ir kėdėmis. Ant jo puikavosi Anikos paruoštas maistas, juodos duonos kepalas, sviestas, alus ir vynas, o prie viso to labai tiko Sojerio istorija.

— Kai pakilau į viršų... Tas tavo mestelėjimas aukštyn, beje, buvo neįtikimas, — Sojeris pasakė Branui, — Nereza vis dar bandė suvaldyti savo trigalvį žvėrį.

— Tą, kurį pašovei į visas tris galvas, — priminė jam Saša.

— Trys iš trijų, — Sojeris pirštais pavaizdavo pistoletą. — Pykšt. Be to, Nerezai tuo metu labiau nei aš rūpėjo Branas.

— Bandė sunaikinti mūsų burtininką, kad netektume magišku galių, — Doilis įsidėjo į lėkštę vištienos. — Negalėčiau pasakyti, kad skanu, Anika.

— O!

— Tai tiesiog nuostabu!

Anika nusijuokė ir patenkinta pasisukiojo ant suolo. Doilis dar prisidėjo vištienos. Anika atrėmė galvą Sojeriui į petį.

— Tu buvai toks drąsus.

— Apie tai net nesusimąščiau... bet taip tik geriau. Nereza tuo metu matė tik jus ir dar jai reikėjo kaip nors suvaldyti savo pabaisą, tad ji net nepastebėjo, kaip aš pakilau iki jos.

Sojeris pažvelgė žemyn ir palankstė jau visai sugijusią ranką.

— Sugriebiau tą kalę už plaukų... Jie draikėsi vėjyje, tad buvo visai patogu. Ji tik tada mane pastebėjo ir baisiausiai išsigando. Tikrai mačiau... ir reikia to nepamiršti. Mano pasirodymas ją labai nustebino ir išgąsdino. Nors baimė greitai dingo, akimirką Nereza buvo ne juokais išsigandusi.

— Nieko keisto, juk jau gerokai nuo mūsų nukentėjo Korfu, — Branas linktelėjo, rimtai žvelgdamas savo tamsiomis akimis į Sojerį. — Tada privertėme Nerezą atsitraukti, suradome Ugnies žvaigždę ir sužalojome tamsos deivę. Nereikia stebėtis, kad ji mūsų bijo.

— Šįkart Nereza vilkėjo šarvus, taigi jau pasimokė. Ir ji pa-

siutusiai stipri. Tu turi savo žaibą, o ji — savo, — Sojeris pasitrynė krūtinę prisiminęs, kaip Nerezos žaibas nudegino jį. — Nieko nedariau, tik laikiausi įsitvėręs. Ji galvojo, kad mane pričiuopo, o aš, turiu pasakyti, irgi kokią akimirką taip pamaniau. Bet tada pradėjau persikėlimą. Jausmas buvo nerealus, visiška beprotybė, bet tą beprotybę pats ir užsukau. O persikėlimus gerai išmanau. Žinau, kaip prisitaikyti prie jėgos, kuri veikia persikeliant, o ji nežino. Bent jau kai viskas taip greitai vyko. Nereza pradėjo keistis.

— Keistis? — susidomėjo Saša.

— Buvau ją nutvėręs už ševeliūros. Už tų besidraikančių juodų plaukų. Persikėlimo metu jos plaukai pradėjo blukti. O veidas ėmė keistis kaip kokio Dorianio Grėjaus.

— Ji pradėjo senti.

Sojeris linktelėjo Sašai.

— Nerezos veide ėmė ryškėti visi jos pragyventi metai. Iš pradžių pamaniau, kad man pasivaideno arba kad per šėlstantį vėją ir mirguliuojančias šviesas gerai neįmatau, bet jos veidas tikrai ėmė raukšlėtis, Nereza ėmė senti tiesiog mano akyse. Ji seno ir jos laidomi žaibai silpnėjo. Tada aš ją paleidau. Toji ragana vos nenusitempė manęs drauge — pasirodo, jėgų dar turėjo pakankamai. Visgi man pavyko išsilaisvinti, o ji nukrito. Net nežinau, po galais, kur, bet tikrai kažkur nugarmėjo. Neturėjau laiko per daug į tai gilintis, nes reikėjo kuo greičiau grįžti atgal.

Sojeris pasuko galvą ir pabučiavo Aniką.

— Man būtinai reikėjo sugrįžti.

Saša suėmė Sojeriui už rankos.

— Ar gali būti, kad Nereza ten ir žuvo?

— Nežinau, bet toks kritimas jai jėgų tikrai nepridėjo.

— Legenda byloja, kad Nereza kris nuo kardo, — Branas gūžtelėjo pečiais. — Bet, aišku, net ir legendos kartais klysta. Jei neskaitysime įpjovimų ir mėlynių... — jis nutilo ir daug sakančiu žvilgsniu

pažvelgė į Sašą, — mes sužalojome ją stipriau, nei ji mus. Jei ji vis dar gyva, prireiks laiko atsigauti, o tai mums į naudą.

— Dar žinome, kad ji bijo mūsų, — pridūrė Doilis, — baimė — dar vienas ginklas prieš ją. Vis dėlto privalome rasti paskutinę žvaigždę.

— Ieškosime ir surasime, — Branas atsilošė jausdamasis pagaliau tikrai namie. — Tam misija mus ir atvedė būtent čia.

— Tikiu, kad surasime Ledo žvaigždę, — pasakė Anika. — Juk dvi jau suradome. Bet dabar, kai viskas taip arti pabaigos, nesuprantu, ką darysime, kai turėsime visas tris žvaigždes.

— Keliausime ten, kur likimas ves, — Branas ir vėl taip įdėmiai pažiūrėjo į Sašą, kad šioji nusprendė dar įsipilti vyno.

— Tik prašyčiau nedaryti spaudimo, — tyliai perspėjo Saša.

— Svarbiausia tikėti, — pasakė Branas. — Tikėjimas — pagrindinis dalykas. O šį vakarą mes čia saugūs ir mėgaujamės skaniu maistu.

Patenkinta Anika nusišypsojo.

— Pagaminau pakankamai, jei Railė sugrįžtų per daug išalkusi, jog sulauktų pusryčių. Norėčiau, kad ji jau pasirodytų.

— Ji grįš, jau greitai.

— Jaučiu ją, — pasakė Saša. — Jaučiu dabar. Ji netoliese, bet dar nepasiruošusi žengti vidun.

— Vadinasi, mes tikrai saugūs. Ir nors Sojeris atrodo jau geriau, jam vis tiek reikia pailsėti. Parodysiu jums kambarius, kuriuose miegosite. Galėsite išsirinkti, kuris labiausiai patiks.

DOILIUI MAŽIAUSIAI RŪPĖJO, KUR MIEGOTI, VISGI JIS APSISTOJO kambaryje, pro kurio langus matėsi vandenynas, o ne miškas. Lova su aukštais suktais baldakimo stulpais būtų įtikusi net karaliui, bet Doilis kol kas visai nenorėjo eiti miegoti.

Kai jis atidarė duris, vedančias į ilgą akmeninę terasą, kuri tęsėsi per visą namo pusę, į kambarį plūstelėjo drėgno oro gūsis, ir Doilis leido vandenyno gausmui užgožti neramias, prisiminimų kupinas mintis, kurios, visai tikėtina, vis tiek dar sugriš sapnuose. Vyriškis nusisegė kardą ir išėjo į nakties tamsoje skendinčią terasą.

Kad ir kokie saugūs jie čia buvo, Doilis net neabejojo, kad jie čia saugūs, — tai nereišké, kad nereikia budėti ir saugotis.

Branas pasistatė namą toje pačioje vietoje, kur kadaise stovėjo Doilio tėvų namas, tik Brano būstas buvo kokius penkis kartus didesnis. Doilis negalėjo nekreipti dėmesio į šį faktą, nenorėjo apsimesti, kad taip nutiko be jokios priežasties.

Brano namas stovėjo ant skardžio, prie kurio krašto vinguriavo apsauginė sienelė, sukrauta iš akmenų. Aplink namą vešėjo gražus sodas, o ore sklandė prie virtuvės sienos želiančių rozmarinų, levandų ir šalavijų kvapai.

Doilis žingsniavo prie skardžio, leido vėjui kedenti plaukus, vėsinti veidą, kol jo žalios akys akylai stebėjo šėlstantį vandenyną, miglotą dangų ir apvalų mėnulio diską, kuris mirguliuodamas plaukė dangumi po pilkais debesų pirštais.

Šiandakt tikrai niekas jų nepuls nei iš vandenyno, nei iš dangaus, pagalvojo Doilis. Tačiau jei Sašos vizija buvo pranašiška — o iki šiol jos visos tokios buvo — kažkur čia, jo gimtinėje, jie suras paskutinę žvaigždę. Suras paskutinę žvaigždę ir pribais Nerezą.

Jo misija, trukusi ne vieną amžių, bus įvykdyta.

O kas tada?

Kas tada? — klausė savęs Doilis, kai jo kareiviška prigimtis vertė jį patruliuoti aplink Brano namą.

Dar kartą užsirašyti į kariuomenę? Dalyvauti dar viename kare? Ne, ne, daugiau jokių karų, vaikštinėdamas galvojo Doilis. Jam jau iki gyvo kaulo įgriso stebėti besiliejančią kraują ir mirtį. Kad

ir kaip jis pavargo nuo gyvenimo, kuris tęsiasi jau daugiau nei tris amžius, dar labiau jam nyku matyti mirštančius žmones.

Kur nors įsikurti ir ramiai sau gyventi? Dėl ko? Jis tiek laiko klajėjo iš vienos vietos į kitą, kad net buvo sunku pagalvoti apie tai, jog jau reikėtų įleisti šaknis. Gal būtų įdomu pakeliauti, mąstė Doilis, nors, dievaži, jis ir taip jau nukeliavo daugiau nei bet kuris paprastas mirtingasis.

Ir kodėl apskritai dabar apie tai susimąstė? Jo pareiga dar neatlikta, misija nebaigta. Verčiau apgalvoti tik vieną žingsnį į priekį, o visa kita palikti ateičiai.

Doilis apėjo aplink namą, pasiekė paradinę pusę ir pakėlė akis aukštyn. Priešais save jis išvydo kadaise čia stovėjusį gražų, tvirtą namą, kurį buvo pastatę jo protėviai. Pastebėjo, kad Branas ant to namo pamatų pastatė savo dvarą.

Akimirką Doilis net tarsi girdėjo seniai pamirštus balsus. Savo motinos, tėvo, seserų ir brolių. Jie visi kadaise čia dirbo, kūrė savo gyvenimą, mylėjo šią žemę.

Čia seno, sirgo, mirė. Ir viskas, kas iš to liko, — tik jis pats.

O tai buvo nepakeliamai skaudu.

— Nesąmonė, — pasakė Doilis ir nususuko nuo namo.

Vilkė stebėjo jį, jos akys blizgėjo blausioje mėnulio šviesoje.

Railė visiškai ramiai stovėjo miško pakraštyje — graži ir pikta.

Doilis nuleido ranką, kuri instinktyviai ėmė siekti kardo. Vėjas plaukė vyro švarką, kol jis stovėjo ir žiūrėjo į jį stebingai vilkė.

— Tai sugrižai. Saša su Anika dėl tavęs labai nerimavo. Juk supranti mane kuo puikiau, — pridūrė Doilis, kai vilkė net nekrustelėjo. — Jei įdomu, Sojeris jau beveik pasveikęs, dabar ilsisi. Saša buvo sužeista labiau, nei iš pradžių manėme. O, matau, tave tai sudomino, — pasakė Doilis, kai vilkė žengė į priekį. — Ji taip pat ilsisi, Branas, žinoma, visais pasirūpino. Viena iš Nerezos pabaisų

giliai perdrėskė Sašai koją, o kol Branas ėmėsi ją gydyti, dar spėjo įsimesti ir infekcija. Bet dabar ji jau jaučiasi gerai.

Doilis stebėjo, kaip vilkė savo gudriomis rudai auksinėmis akimis nužiūrinėja namą.

— Ten daugybė kambarių, jame tilptų nakvoti dvigubai daugiau žmonių. Kaip suprantu, norėtum nueiti ir pamatyti viską savo akimis.

Vilkė nužingsniavo prie didelių paradinių durų ir sustojo.

— Gerai jau, — Doilis priėjęs atidarė duris.

Viduje ant grindų tvarkingai buvo sudėti Railės daiktai.

— Nenešėme jų niekur, nes nedrįsime tau išrinkti kambario. Galėsi išsirinkti pati, dar liko daug laisvų.

Vilkė įėjo, sustojo, apžiūrėjo svetainę, židinyje degančią ugnį, paskui priėjo prie laiptų ir atsigręžė.

— Kaip suprantu, nori, kad užtempčiau tuos tavo sukništus daiktus laiptais į viršų?

Vilkė toliau ramiai žiūrėjo į Doilį nemirksėdama.

— Dabar aš dar ir šveicorius, — burbtelėjo Doilis imdamas nuo grindų Railės mantą. — Kitką apžiūrėsi rytoj, — tarė lipdamas laiptais kartu su vilke. — Branas ir Saša apsigyveno pirmame aukšte aname gale, apskritajame bokšte. Sojeris ir Anika — pirmos durys čia. Kambarys su vaizdu į vandenyną.

Doilis mostelėjo į kitą koridoriaus pusę.

— Aš apsisojau čia, taip pat su vaizdu į vandenyną.

Vilkė nuėjo prie Doilio kambario, pastovėjo tarpduryje, po to nuėjo toliau prie kito, po to prie dar vieno, ir dar prie vieno, o paskui apsisuko ir įžengė į kambarį su vaizdu į mišką. Kambaryje stovėjo lova su nedengtu baldakimu, ilgas stalas, židinio apvadas buvo iš malachito.

Doilis numetė ant grindų Railės krepšius su daiktais, jau norėjo išeiti ir palikti kambarį ją vieną.

Bet Railė nuėjo prie židinio, atsisukusi pažiūrėjo į Doilį, po to vėl į židinį.

— Ką? Dabar dar turiu tau užkurti ir ugnį? Kristau.

Visą laiką kažką murmeldamas Doilis paėmė kelis durpių briketus iš varinio kibiro, sudėjo juos į židinį taip, kaip darydavo būdamas mažas.

Akimirką, kai jis ir vėl užuodė durpių kvapą, Doiliui suspaudė širdį, bet jis stengėsi nekreipti į tai dėmesio.

— Na, jei daugiau nieko nereikia...

Railė nuėjo prie durų, vedančių į nedidelį balkoną.

— Vėl nori į gryną orą? Dėl Dievo meilės. Balkone nėra laiptų. — Doilis nuėjo prie balkono durų ir truktelėjęs jas atidarė. — Jei norėsi pasivaikščioti, turėsi kaip nors iššokti.

Bet Railė tik pauostė orą, sugrįžo atgal prie židinio ir atsitūpė.

— Durų neuždarysiu, — Doilis buvo palikęs atviras ir savo kambario duris. — O jei dar ko reikės, teks laukti ryto ir pačiai tvarkytis.

Vyriškis jau rengėsi eiti, bet dar stabelėjo.

— Anika paruošė pakankamai maisto, kad ir tau užtektų, jei rytą būsi alkana.

Palikęs Railės kambario duris atviras, Doilis pasuko į savo kambarį. Priėjęs prie miegamojo durų išgirdo, kaip ji uždaro savo kambario duris.

Dabar Saša vištidedėje turi jau visas savo višteles, — pagalvojo Doilis.